

տեն: (Բուհի մասնաւոր տեսակ մը՝ «կասկամ»):

Տակաւին քանի՞ տարի պիտի հերկենք, պիտի երգենք հարեւանին «բաղն ու բաղչան», «բոստանն ու «չայի»ը: Երգածդ պարտէ՞ղ է, այգի՞, ածո՞ւ, բուրաստա՞ն, ծաղկաստա՞ն, մրգաստա՞ն թէ այգեստան:

Նաղաշ Յովնաթան, նոյնպէս թրքախառն, այսպէս կը սկսի «Տաղ Սիրոյ» երգը.

Նոր ծաղկեցաւ այգին, եկել է գարուն...

Անշուշտ սա հռչակաւոր «բաղն է այս այգին, թէեւ աշուղը նորէն օրուան հովերուն հետեւելով, կը շարունակէ.

Պաղչի դուռն քաց է, այս է լաւ վախտը:

Գոհար մը՝ վաղարշակ Նորենցէն (նորերէն).

Դեղձան է արտը, դեղնել է մարգը, ոսկի է այգին:

«Դգիտ», — ուրեմն մեր հարազատ, սեւաչուի «կտրիճ»ը, «քաջ»ը, «արի»ն, «տղամարդ»ը, «կորիւն»ը պատն երեսին ստիպուած են քարեւի՞ կենալ ու եւ է տնարոյս «իկիտ»ի առջեւ:

Հարցում, — Մեր դրացի ու բախտակից ժողովուրդներէն մէկն ու մէկն ալ — Վրացի, Ազէրի, եւն. — գոնէ հինգ քառ փոխ առա՞ծ է մեր գանձարանէն, որ, ամէն պարագայի մէջ, շատ աւելի ճոխ է, դունագեղ եւ ճկուն:

Մեր ճակտի՞ն գրուած է մեծապատիւ մուրացկանութիւնը, գրականութեան մէջ ալ:

(1)

ՇԱԽԱՐՇ ՄԻՍԱԲԵԱՆ

×

ՀԱՅ ԼԵԶՈՒԻՆ

(ՀԱՏՈՒԱՆ)

Օրհնեա՛լ բլլամ մեր հայրերը որոնք աւա՛ղ, ցիրուցամ Սեւ օրերում՝ մուրաւ չոր շիւղի պէս
Մոռցամ իրենց տունն ու տեղը, գաւակները ուրացամ,
իրենց անձն ալ, քայց չըմոցամ երբե՛ք քեզ:

Օրհնեա՛լ բլլամ մեր մայրերը որոնք ըզբեզ սրճուցին
իրենց շունչովն ու ազօք-ժով սրտակէզ,
խաբխով, փըլած կըտուրին տակ, կարօտ պատառ մը հացին,
Գուրգուրանքով պահպանեցին միշտ գեղեզ:

ՍԻՊԻԼ